

Prologue

I'm standing on the red railway car that sits abandoned next to the barn. The wind soars, whipping my hair across my face and pushing a chill down the open neck of my shirt. The gales are strong this close to the mountain, as if the peak itself is exhaling. Down below, the valley is peaceful, undisturbed. Meanwhile our farm dances: the heavy conifer, trees sway slowly, while the sagebrush and thistles quiver, bowing before every puff and pocket of air. Behind me a gentle hill slopes upward and stitches itself to the mountain base. If I look up, I can see the dark form of the Indian Princess.

The hill is paved with wild wheat. If the conifers and sagebrush are soloists, the wheat field is a corps de ballet, each stem following all the rest in bursts of movement, a million ballerinas bending, one after the other, as great gales dent their golden heads. The shape of that dent lasts only a moment, and is as close as anyone gets to seeing wind.

Turning toward our house on the hillside, I see movements of a different kind, tall shadows stiffly pushing through the currents. My brothers are awake, testing the weather. I imagine my mother at the stove, hovering over brán pancakes. I picture my father hunched by the back door, lacing his steel-toed boots and threading his callused hands into welding gloves. On the highway below, the school bus rolls past without stopping.

Educated by Tara Westover (2018)

Esipuhe

Seison ladon viereen hylätyn junanvaunun katolla. Puuskainen tuuli heilauttaa hiukset kasvoille ja puhalttaa kylmää paidankauluksesta sisään. Näin lähellä vuorta puhurit ovat rajuja, tuntuu kuin itse huippu puhkuisi. Alhaalla levittäytyvä laakso on rauhallinen, rikkumaton. Meidän tilamme sen sijaan tanssahtelee: raskaat havupuut huojuvat hitaasti, kun taas marunat ja ohdakkeet väräjävät, painuvat joka tuulahduksella matalaksi. Takanani kohoa loiva kukkula, joka kiinnittyy vuoren alarinteeseen. Jos katson ylös, näen Intiaaniprinsessan tumman hahmon.

Kukkulalla kasvaa villivehniää. Jos havupuut ja marunat ovat solisteja, vehnäpelto on balettikuoro: jokainen tähkää seuraa äkkinäisin liikkein kaikkia muita, miljoona ballerinaa taipuu viereysten, kun puhurit taivuttelevat niiden kultaista päitä. Liike kestää kerrallaan vain pienen hetken, ja jos tuulta voi ylipäänsä ihminen nähdä, siinä sen näkee.

Kääntyesäni rinteellä sijaitsevaa taloamme kohti näen toisenlaista liikettä, pitkiä varjoja jotka puskevat jäykkinä läpi ilmavirtojen. Veljeni ovat hereillä ja uhittelevat säälle. Kuvittelen äidin seisovan hellan ääressä leseillä täydennettyjä pannukakkuja paistamassa. Kuvittelen isän kyyryyn takaovelle teräskärkisiä saappaita sitomaan, työntämään känsäisiä käsiään hitsaushanskoihin. Kouluussi ajaa alhaalla ohitemme pysähtymättä.

Opinbella, suomentaarant Tero Valkonen (2018)